

poczatek tekstu

[Przewodnicząca 00:00:01.012]

Powód K. K. (1) w pozwie noszącym datę 19 czerwca 2014 roku, a nadanym w Urzędzie pocztowym w dniu 18 czerwca 2014 roku wniósł o zwolnienie przedmiotu spod egzekucji, prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Jeleniej Górze, R. W. (1) w sprawie o sygn. KM 143/14 i KM 200/14 ruchomości w postaci ekspresu do kawy B. (...), piekarnika pod zabudowę W., kuchenki mikrofalowej W., zmywarki W. (60 centymetrów), okapu kuchennego W., płyty indukcyjnej W., stołu drewnianego, 6 sztuk krzeseł z obiciem beżowym, stołu szklanego ogrodowego, fotela z obiciem skóropodobnym, sofy dwuosobowej skóropodobnej, sofy trzyosobowej skóropodobnej, ławy koloru brązowego, telewizora (...), zestawu HI-FI, trójelementowego odtwarzacza DVD (...) i kosiarki spalinowej M. T. o łącznej wartości 7.450 złotych, które zostały zajęte w dniu 22 maja 2014 roku. Swoje stanowisko powód uzasadniał tym, że zajęte przez Komornika Sądu Rejonowego W Jeleniej Górze w ramach egzekucji prowadzonej z wniosku wierzyciela Z. M. przeciwko dłużniczce R. W. (2) pod sygn. KM 143/14 i KM 200/14, wymienione w pozwie i zajęte przez komornika rzeczy ruchome, stosownie do zawartej pomiędzy nim a R. W. (2) umowy pożyczki i umowy przewłaszczenia, stały się jego własnością do dnia zwrotu, udzielonej R. W. (2) pożyczki w kwocie 400.000 złotych. Pozwany Z. M. w odpowiedzi na pozew podnosił, że powództwo winno zostać oddalone z uwagi na fakt nieudowodnienia, iż powód jest właścicielem zajętych ruchomości. Podniósł także, że przeniesienie nieruchomości na osobę trzecią jako zabezpieczenia pożyczki, nie daje podstawy, aby przyjąć, iż wraz z tą czynnością zostają przeniesione na osobę trzecią wszystkie ruchomości znajdujące się w tejże nieruchomości, o ile nie zostały wymienione w umowie. Jego zdaniem logicznym jest, że osoba, która przenosi nieruchomość jako zabezpieczenie pożyczki planuje zwrot tej pożyczki, zabezpiecza tylko ją w sposób minimalny, to jest samą nieruchomością. W przypadku niespłacenia pożyczki przy zabezpieczeniu tej pożyczki samą nieruchomością, dłużniczka R. W. (2) wyprowadzając się, wobec braku innych zapisów przy zabezpieczeniu pożyczki, ruchomości znajdujące się w budynku, zabrałaby ze sobą. Sąd zważył, co następuje. Powództwo należało uwzględnić w całości. Zgodnie z art. 841 Kodeksu postępowania cywilnego osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa. Powództwo można wnieść w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o tym naruszeniu, chyba że inny termin przewidziany jest w przepisach odrębnych. Z powództwem o zwolnienie zajętych przedmiotów spod egzekucji występuje się przeciwko wierzycielowi oraz przeciwko dłużnikowi, o ile dłużnik zaprzecza jego prawo. Z tak sformułowanej normy wynika szereg warunków, których dopiero łączne spełnienie pozwala uwzględnić powództwo ekscydencyjne. W ocenie Sądu warunki te w niniejszej sprawie zostały spełnione. Po pierwsze powód złożył pozew w terminie miesiąca od dnia dowiedzenia się o naruszeniu jego prawa, czego pozwany nie kwestionował i co pozostaje w zgodzie z art. 841 par. 3 Kodeksu postępowania cywilnego. Należy bowiem uznać, że skoro powód wniósł pozew w niniejszej sprawie do sądu w dniu 18 czerwca 2014 roku, bo tak to wynika z daty nadania przesyłki w Urzędzie pocztowym, a zajęcie przedmiotowych ruchomości miało miejsce w dniu 22 maja 2014 roku, to zachowany został termin do wytoczenia powództwa ekscydencyjnego. W ocenie Sądu spełniona została także przesłanka naruszenia prawa powoda poprzez skierowanie egzekucji do ruchomości wymienionych szczegółowo w pozwie, będących własnością powoda K. K. (2) do czasu całkowitej spłaty przez R. W. (2) udzielonej jej pożyczki (art. 841 par. Kodeksu postępowania cywilnego). Z materiału dowodowego zebranego w sprawie w postaci dokumentów, a w szczególności z umowy pożyczki oraz umowy przeniesienia własności z dnia 19 sierpnia 2011 roku, oświadczenia R. W. (2) i K. K. (2) z dnia 22 sierpnia 2011 roku oraz zeznań świadków R. W. (2) i K. W. (1) wynika, że pomiędzy powodem a R. W. (2) w dniu 19 sierpnia 2011 roku doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, której wykonanie przez pożyczkobiorcę zostało zabezpieczone umową przewłaszczenia z tego samego dnia, przenoszącą na powoda prawo własności działki gruntu numer (...) położonej w J. numer (...), spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w B. przy ulicy (...) oraz prawo własności wszystkich ruchomości zakupionych przed dniem 19 sierpnia 2011 roku, znajdujących się w opisanych nieruchomościach w dniu zawarcia umowy pożyczki oraz umowy przeniesienia własności. Co do zasady pozwany ma rację, że przeniesienie nieruchomości na osobę trzecią jako zabezpieczenie pożyczki nie daje podstawy do przyjęcia, iż wraz z tą czynnością zostają przeniesione na osobę trzecią wszystkie ruchomości znajdujące się w tejże nieruchomości. Nie mniej jednak w oświadczeniu z dnia 22 sierpnia 2011 roku strony umowy pożyczki zgodnie oświadczyły, że dla zabezpieczenia wskazanej wiarygodności

zgodną wolą stron było także przeniesienie własności wszystkich ruchomości zakupionych przed dniem 19 sierpnia 2011 roku oraz znajdujących się w opisanych nieruchomościach w dniu zawarcia pożyczki oraz umowy przeniesienia własności, których wartość strony określiły na kwotę 100.000 złotych. Brak szczegółowego określenia w samej umowie przeniesienia własności ruchomości tychże rzeczy nie uniemożliwia zabezpieczenia przez strony umowy pożyczki właśnie w ten sposób. Do przeniesienia prawa własności ruchomości nie jest wymagana żadna forma szczególna, jak ma to miejsce w sytuacji przeniesienia prawa własności nieruchomości, a zatem mogło to nastąpić również w sposób, jaki przyjęli R. W. (2) i K. K. (2). Mając na uwadze okoliczność, iż ani umowa pożyczki oraz umowa o przeniesienie własności, ani istotne oświadczenie z dnia 22 sierpnia 2011 roku, nie zostały w żaden sposób podważone, należy dokonać ich wykładni w sposób odpowiadający rzeczywistości zamiarowi stron i celowi umowy zgodnie z art. 65 par. 2 Kodeksu cywilnego. Nie można przy tym podzielić stanowiska pozwanego, że - tutaj cytuję: "logicznym jest, by osoba, która przenosi nieruchomość jako zabezpieczenie pożyczki planuje zwrot tej pożyczki i zabezpiecza tylko w sposób minimalny, to jest samą nieruchomością" koniec cytatu. Strony umowy pożyczki w różny sposób mogą ją zabezpieczyć i nie tylko, jak to określił pozwany w sposób minimalny. Fakt pozostawienia nieruchomości wraz ze znajdującymi się tam ruchomościami do dyspozycji dłużniczki, czy też jej córki- osoby trzeciej, nie czyni nieważnym przyjętego sposobu zabezpieczenia pożyczki poprzez przeniesienie własności istotnych ruchomości. Zabezpieczenie wiarygodności przez przeniesienie na wierzyciela prawa własności rzeczy ruchomej z równoczesnym ustanowieniem zobowiązania wierzyciela do korzystania z prawa własności tylko w granicach umowy stron jest dopuszczalne, co podkreślił Sąd Najwyższy między innymi w uchwale całej Izby Cywilnej z dnia 10 maja 1948 roku OSNC 3.48 poz. 58, a której aktualność potwierdza uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1992 roku II CRN 87/92 OSNC P III/93 poz. 89. Na podstawie umowy o przewłaszczenie dłużnik-zbywca może zatrzymać przewłaszczoną rzecz oznaczoną co do tożsamości w swoim posiadaniu w charakterze uzgodnionym z wierzycielem. Do istoty przewłaszczenia na zabezpieczenie należy towarzyszące przeniesieniu własności, umowne ograniczenie własności nabywcy przy jego zobowiązaniu się, że będzie mógł zaspokoić się z nabytej w celu zabezpieczenia wiarygodności, rzeczy jedynie w razie nie wykonania przez zbywcę-dłużnika zabezpieczonego zobowiązania. Tak w orzeczeniu Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1995 roku I CR 7/95 OSNC 12/95 poz. 183. Przeniesieniu własności na zabezpieczenie towarzyszy przeniesienie posiadania w formie constitutum possessorium (art. 349 Kodeksu cywilnego) - dotychczasowy właściciel zatrzymuje rzecz w swoim posiadaniu jako posiadacz zależny, albo jako dzierżyciel na podstawie stosunku prawnego, jaki strony jednocześnie ustalają (i tak w komentarzu Rudnickiego do Kodeksu cywilnego, Księga druga Własność i inne prawa rzeczowe). Przewłaszczenie na zabezpieczenie musi opierać się na ważnej podstawie prawnej (causa cavendi). Brak tej podstawy, powodujący nieważność przewłaszczenia na zabezpieczenie, zachodzi wtedy, gdy zostało dokonane dla pozorów w celu pokrzywdzenia wierzycieli. W ocenie Sądu umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie zawarta przez R. W. (2) z K. K. (2) opiera się na ważnej podstawie prawnej, jaką jest umowa pożyczki z dnia 19 sierpnia 2011 roku. Dowodzą tego, poza treścią, umowy sporządzonej w formie aktu notarialnego, także zeznania świadka R. W. (2). Oceniając zeznania tego świadka, Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić im wiarygodności. Korepondują one z dowodami w postaci dokumentów zgromadzonymi w sprawie oraz z zeznaniami innego świadka K. W. (2). W toku sprawy pozwany, pomimo ciążącego na nim obowiązku w tym zakresie, nie przedstawił żadnych dowodów, które podważyłyby wiarygodność przedłożonych przez powoda dokumentów, co więcej- pozwany nie zaprzeczył prawdziwości istotnych dokumentów prywatnych. Sąd nie znalazł także podstaw do uznania, aby wskazana umowa pożyczki i związana z nią umowa przewłaszczenia między innymi ruchomości zostały zawarte dla pozorów w rozumieniu art. 83 par. 1 Kodeksu cywilnego. Z uwagi na brak dowodów w tym zakresie nie można też twierdzić, że przedmiotowe kontrakty zostały podpisane przez strony z datą wsteczną, w szczególności oświadczenie z dnia 22 sierpnia 2011 roku. Biorąc zatem pod uwagę powyższe rozważania, skoro ustalono, że powód w terminie złożył pozew o zwolnienie opisanych w pozwie ruchomości spod egzekucji oraz wobec ustalenia, że powód jako wyłączny właściciel tych ruchomości jest osobą trzecią w rozumieniu art. 841 Kodeksu cywilnego, uznać należało, że zgłoszone żądanie zasługiwało na uwzględnienie. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 par. 1 Kodeksu postępowania cywilnego, obciążając nimi pozwanego, jako stronę przegrywającą sprawę. W niniejszym postępowaniu na niezbędne koszty procesu powstałe po stronie powoda w rozumieniu art. 98 par. 3 Kodeksu postępowania cywilnego składały się: opłata od pozwu w kwocie 373 złote, koszty zastępstwa procesowego w łącznej kwocie 1.500 złotych, to jest kwota 1.200 złotych wynagrodzenia za reprezentację przed Sądem I instancji oraz kwota 300 złotych tytułem wynagrodzenia

za postępowanie zażaleniowe, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, co daje łącznie kwotę 1.890 złotych i dlatego też orzeczono jak w punkcie 2 wyroku. To wszystko. Dziękuję bardzo.

[koniec części 00:13:31.721]